

OPINIA PRAWNA

**w sprawie zastosowania przepisu
art. 62 ustawy z dnia 8 czerwca 2001 r.
o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów
/Dz.U. z 2001 r., nr 73, poz. 763 z późn. zm./
oraz w sprawie konieczności dalszego procedowania
Komitetu Organizacyjnego Izb Psychologów
w sytuacji odwołania jego Przewodniczącego**

Opinię sporządzili:

Prof. dr hab. Zbigniew Hołda – adwokat
Mgr Maciej Gurgul – radca prawny
Mgr Maciej Ozimek – aplikant adwokacki

Kraków, 20 października 2006 r.

1. Określenie przedmiotu i zakresu opinii

Przedmiotem opinii jest interpretacja przepisów ustawy z dnia 8 czerwca 2001 r. o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów /Dz.U. z 2001 r., nr 73, poz. 763 z późn. zm./ w zakresie, w jakim nakłada ona na ministra właściwego do spraw pracy (obecnie ministra pracy i polityki społecznej) obowiązek powołania Komitetu Organizacyjnego Izby Psychologów, zwanego w dalszej części niniejszej opinii „Komitetem” oraz określa zadania tegoż Komitetu polegające na zorganizowaniu samorządu zawodowego psychologów zgodnie z przepisami ustawy. Przedmiotem zaś szczegółowego badania są zagadnienia proceduralne związane z powołaniem i działaniem Komitetu oraz kompetencjami jego Przewodniczącego i Wiceprzewodniczącego. W związku z powyższym zakresem opinii objęte są również skutki prawne, jakie niesie ze sobą powierzenie przez ustawę zadań w zakresie organizacji samorządu zawodowego przedstawicielom środowisk psychologów.

2. Cel opinii

Celem opinii jest stwierdzenie, czy w sytuacji, gdy osoba pełniąca funkcję Przewodniczącego Komitetu została odwołana ze stanowiska Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej dopuszczalne jest dalsze procedowanie tegoż Komitetu w celu wykonania (wprowadzenia w życie) przepisów ustawy. w szczególności poprzez wykonanie zadań, o których mowa w art. 62 ust. 2., pod kierunkiem Wiceprzewodniczącego, upoważnionego wcześniej do kierowania tymże Komitetem i jego pracami przez Przewodniczącego.

3. Podstawy formalne opinii

- zamówienie złożone przez Polskie Towarzystwo Psychologiczne z siedzibą w Warszawie, przy ul. Stawki 5/7

4. Podstawy materialnoprawne opinii

- ustawa z dnia 8 czerwca 2001 r. o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów /Dz.U. z 2001 r., nr 73, poz. 763 z późn. zm./
- ustawa z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej /Dz. U. z 2003 r., nr 159, poz. 1548 z późn. zm./

5. Podstawy faktyczne opinii

- informacje uzyskane od zleceniodawcy,
- korespondencja pomiędzy Wiceprzewodniczącą Komitetu, a przedstawicielami Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej

6. Dane internetowe

- www.mpips.gov.pl – strona internetowa Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej
- www.ptp.org.pl – strona internetowa Polskiego Towarzystwa Psychologicznego

7. Określenie dat istotnych dla opinii

- powołanie Komitetu Organizacyjnego Izby Psychologów – 20 kwietnia 2006 r.,
- pierwsze posiedzenie Komitetu, w czasie którego wybrano dwóch Wiceprzewodniczących – Panią Małgorzatę Toeplitz – Winiewską reprezentującą Polskie Towarzystwo Psychologiczne i Pana Tadeusza

- Wiesława Bratosa reprezentującego Stowarzyszenie Psychologów Transportu oraz Sekretarza – Panią Agnieszkę Sut z Departamentu Dialogu i Partnerstwa Społecznego MIPS – 8 maja 2006 r.,
- Przewodniczący Komitetu Pan Robert Jerzy Kwiatkowski – Podsekretarz Stanu w MPiPS upoważnił Wiceprzewodniczącą Panią Małgorzatę Toeplitz – Winiewską do organizowania i prowadzenia obrad pod jego nieobecność – 8 maja 2006 r.,
 - odwołanie ze stanowiska Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Przewodniczącego Komitetu Pana Roberta Jerzego Kwiatkowskiego – 6 czerwca 2006 r.,
 - data sporządzenia opinii – od 6 października 2006 r. do 23 października 2006 r.,
 - data, na którą określono pełną aktualność opinii z punktu widzenia wiążącego charakteru aktów prawnych stanowiących jej podstawę – 23 października 2006 r.

Ustawa z dnia 8 czerwca 2001 r. o zawodzie psychologa i samorządzie zawodowym psychologów /Dz.U. z 2001 r., nr 73, poz. 763 z późn. zm./, w dalszej części niniejszej opinii zwana „ustawą”, jest pierwszym od wielu lat aktem prawnym kompleksowo regulującym, jak stanowi jej art. 1 „*zasady i warunki wykonywania zawodu psychologa oraz zasady organizacji i działania samorządu zawodowego psychologów*”. Rozwijając to ogólne stwierdzenie należy podnieść, że ustawa porządkuje tak ważne zagadnienia, jak: klasyfikacja usług psychologicznych; warunki dopuszczalności wykonywania zawodu psychologa, w tym kwalifikacje, jakie muszą posiadać kandydaci do zawodu; dopuszczalność zawieszenia psychologa w prawie do wykonywania zawodu i skreślenia go z listy psychologów w razie uzasadnionego podejrzenia o jego niezdolności do wykonywania zawodu ze względu na stan zdrowia; zasady wykonywania zawodu psychologa; odpowiedzialność dyscyplinarna; organizacja samorządu psychologów czy wreszcie sankcje karne, na jakie naraża się osoba, która świadczy usługi psychologiczne, nie mając prawa wykonywania zawodu psychologa.

Należy jednak zauważyć, że ustawa w kształcie, w jakim została opublikowana w Dzienniku Ustaw nie jest jeszcze w stanie spełniać swej zasadniczej funkcji, jaką jest, najogólniej mówiąc, uporządkowanie rynku usług psychologicznych w Polsce oraz powołanie niezależnego samorządu zawodowego, który czuwałby nad należytą jakością tych usług oraz reprezentował środowisko wobec organów administracji państwowej i samorządowej. Jak znaczne i doniosłe z punktu widzenia możliwości praktycznego stosowania ustawy i realizacji jej celów są uprawnienia samorządu, zostanie wykazane w dalszej części opinii. W tym miejscu należy natomiast przybliżyć stan faktyczny, który legł u podstaw niniejszego opracowania.

Otóż w wykonaniu obowiązku nałożonego w art. 62 ust. 1 ustawy Minister Pracy i Polityki Społecznej Pan Krzysztof Michałkiewicz zarządzeniem nr 2 z dnia 20 kwietnia 2006 r. powołał Komitet Organizacyjny Izby Psychologów. W skład Komitetu weszli przedstawiciele MPiPS Pan Robert Jerzy Kwiatkowski – Podsekretarz Stanu jako jego Przewodniczący oraz Pani Agnieszka Sut z Departamentu Dialogu i Partnerstwa Społecznego jako Sekretarz, jak również przedstawiciele ogólnopolskich stowarzyszeń zrzeszających psychologów i związków zawodowych psychologów. W dniu 8 maja 2006 r. odbyło się pierwsze posiedzenie Komitetu. Najważniejszym punktem obrad był wybór dwóch Wiceprzewodniczących. Funkcje te powierzono Pani Małgorzacie Toeplitz – Winiewskiej reprezentującej Polskie Towarzystwo Psychologiczne i Panu Tadeuszowi Wiesławowi Bratosowi reprezentującemu Stowarzyszenie Psychologów Transportu. Na tym samym posiedzeniu Przewodniczący Komitetu Pan Robert Jerzy Kwiatkowski – Podsekretarz Stanu w MPiPS upoważnił Wiceprzewodniczącą Panią Małgorzatę Toeplitz – Winiewską do organizowania i prowadzenia obrad pod jego nieobecność. W dniu 22 maja 2006 r. odbyło się pierwsze merytoryczne posiedzenie Komitetu kierowane przez jego Wiceprzewodniczącą Panią Małgorzatę Toeplitz – Winiewską zgodnie z treścią udzielonego jej upoważnienia. Wtedy to podjęto prace mające na celu wykonanie obowiązków nałożonych na Komitet przepisem art. 62 ust. 2 ustawy. Jednocześnie postanowiono, że następne posiedzenie odbędzie się w dniu 12 czerwca 2006 r. Do posiedzenia tego jednak nie doszło, ponieważ w dniu 6 czerwca 2006 r. został odwołany ze stanowiska Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej Pan Robert Jerzy

Kwiatkowski pełniący funkcję Przewodniczącego Komitetu. Służby prawne MPIPS uznały, że obrady nie mogą być w związku z tym wznowione, ponieważ bez udziału Przewodniczącego będą one nieważne. I na tym w zasadzie, jeśli nie liczyć korespondencji prowadzonej przez Wiceprzewodniczącą Komitetu z Ministerstwem (*przedmiotowe pisma w załączeniu*), należałoby zakończyć opis stanu faktycznego.

Przechodząc do analizy przepisów ustawy należy w pierwszej kolejności skupić się na art. 62 ust. 1, 2 i 3. Są one umiejscowione w jej Rozdziale IX, zatytułowanym „Przepisy przejściowe i końcowe”. I tak ust. 1 komentowanego artykułu stanowi, że: *„Minister właściwy do spraw pracy w porozumieniu z istniejącymi ogólnopolskimi stowarzyszeniami zrzeszającymi psychologów i związkami zawodowymi psychologów powoła w terminie 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy Komitet Organizacyjny Izby Psychologów, zwany dalej „Komitetem”*”. Jednocześnie ust. 2 i 3 art. 62 określają zadania, jakie Komitet ma do spełnienia w celu wykonania przepisów ustawy (wprowadzenia ich w życie). Zgodnie więc z art. 62 ust. 2 Komitetowi wyznaczono dwa takie zadania, a to: *„opracowanie regulaminów wyborów delegatów na pierwszy Krajowy Zjazd Psychologów i wyboru tymczasowych organów izb oraz projektu regulaminu pierwszego Krajowego Zjazdu Psychologów”* oraz *„zwołanie, zgodnie z przepisami ustawy, pierwszych regionalnych zjazdów oraz Krajowego Zjazdu Psychologów*”. Według zaś art. 62 ust. 3 *„Do czasu wyboru krajowych organów samorządu psychologów Komitet ma uprawnienia Krajowej Rady Psychologów”*. Z powyższego wynika więc, że to właśnie Komitet i tylko on ma za zadanie stworzenie podstaw prawnych dla powołania samorządu zawodowego psychologów, któremu to samorządowi ustawa powierza wiele fundamentalnych spraw związanych z organizacją i funkcjonowaniem rynku usług psychologicznych w Polsce. Jedynie tytułem przykładu godzi się wymienić kilka najistotniejszych, a należą do nich m.in.: dokonywanie przez Radę Regionalnej Izby Psychologów wpisu na listę psychologów prowadzonej przez tę Radę na podstawie art. 7 w zw. z art. 8 ust. 3 ustawy; powoływanie przez Radę Regionalnej Izby Psychologów specjalistycznej komisji, złożonej z lekarzy odpowiednich specjalności, do orzeczenia o zdolności psychologa do wykonywania zawodu, w razie uzasadnionego podejrzenia o niezdolności psychologa do wykonywania zawodu ze względu na stan zdrowia na podstawie art. 10 ust. 1, skreślanie psychologa przez Radę Regionalną Izby Psychologów z listy psychologów w przypadku orzeczenia przez w/w komisję o niezdolności psychologa do wykonywania zawodu na podstawie art. 10 ust. 3 ustawy; prowadzenie przed Regionalną Komisją Dyscyplinarną i Krajową Komisją Dyscyplinarną postępowania dyscyplinarnego na podstawie art. 20 – 29 ustawy. Zadania samorządu psychologów szeroko określa także art. 33 ustawy, a należy do nich m.in.: dbałość o przestrzeganie standardów wykonywania zawodu psychologa; nadzór nad przestrzeganiem zasad etyki zawodowej psychologa; ochrona prawna metod i narzędzi psychologicznych; reprezentowanie zawodu psychologa i ochrona jego interesów; współpraca z Komisją Ekspertów, szkołami wyższymi, jednostkami badawczo – rozwojowymi oraz towarzystwami naukowymi w kraju i za granicą; opiniowanie aktów prawnych dotyczących zawodu psychologa; współpraca z organami władzy i administracji rządowej i samorządowej, związkami zawodowymi i samorządami zawodowymi oraz innymi organizacjami społecznymi w sprawach związanych z wykonywaniem zawodu psychologa; zarządzanie majątkiem jednostek organizacyjnych samorządu psychologów; zarządzanie majątkiem i działalnością gospodarczą izb psychologów. Należy podkreślić, że wszystkie te bardzo istotne zadania ustawa nakłada na organy samorządu psychologów, których powołanie należy do Komitetu, sam zaś Komitet swych uprawnień w tej materii nie może scedować na jakąkolwiek inną osobę lub instytucję. Co więcej, według art. 62 ust. 3 ustawy: *„Do czasu wyboru krajowych organów samorządu psychologów Komitet ma uprawnienia Krajowej Rady Psychologów”*. W tym miejscu warto zwrócić uwagę, jak rozległe są kompetencje Krajowej Rady Psychologów, które obecnie wykonywać winien Komitet, a po zakończeniu jego prac, co winno nastąpić możliwie jak najszybciej, sama Rada. I tak według art. 4 ust. 4: *„Minister właściwy do spraw zdrowia, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Psychologów, określi, w drodze rozporządzenia, standardy stosowania psychoterapii przez psychologów wobec osób z chorobami i problemami zdrowotnymi określonymi w obowiązującej Międzynarodowej Klasyfikacji Chorób i Problemów Zdrowotnych ogłaszanej przez Światową Organizację Zdrowia (WHO)”*. Tak więc, do momentu ukonstytuowania się Krajowej Rady Psychologów, a przynajmniej do chwili wznowienia prac Komitetu wykonującego jej uprawnienia i obowiązki na podstawie delegacji ustawowej z art. 62 ust. 3 nie będzie możliwe określenie standardów stosowania psychoterapii wobec potrzebujących tej formy leczenia. Ponadto na podstawie art. 16 ust. 3 pkt 5 ustawy dwaj przedstawiciele Rady wchodzić w skład Komisji Ekspertów, do której zadań należy m.in. czuwanie i

określanie standardów kształcenia podyplomowego psychologów, co następuje zresztą w porozumieniu z samą Radą. Na podstawie art. 42 ustawy do zakresu działania Krajowej Rady Psychologów należą tak istotne kwestie jak m.in.: przygotowanie projektu statutu samorządu zawodowego psychologów; zapewnienie właściwych standardów wykonywania zawodu psychologa poprzez: wnioskowanie do Rady Ministrów o określenie zasad, trybu i warunków uzyskiwania specjalizacji zawodowych, określanie zasad i warunków doskonalenia zawodowego, określanie merytorycznych zasad odbywania podyplomowego stażu zawodowego; określanie zasad działalności samorządu i jego organów, a także określanie zasad prowadzenia listy psychologów i psychologów – stażystów i rejestru prywatnych praktyk psychologicznych; uchwalanie budżetu Krajowej Rady Psychologów i przyjmowanie na wniosek Krajowej Komisji Rewizyjnej sprawozdań z jego wykonania przez Zarząd; prowadzenie działalności informacyjnej, w tym wydawanie biuletynu; delegowanie swoich przedstawicieli do Komisji Ekspertów.

W celu ustosunkowania się do tezy sformułowanej przez prawników ministerstwa, jakoby odwołanie Pana Roberta Jerzego Kwiatkowskiego, pełniącego funkcję Przewodniczącego Komitetu, z funkcji Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej skutkowało zablokowaniem dalszych jego prac należy także dokonać wnikliwej analizy przepisów Regulaminu Komitetu Organizacyjnego Izby Psychologów pod kątem uprawnień, w jakie te przepisy wyposażają Przewodniczącego i upoważnionego przez niego Wiceprzewodniczącego. I tak, Regulamin w § 4 ust. 1 pkt 1 i 2 przewiduje, że: „Przewodniczący lub z jego upoważnienia Wiceprzewodniczący zwołuje i prowadzi posiedzenia Komitetu”, jak również „ustala projekt porządku posiedzenia”. Powyższe uzupełnia § 4 ust. 2 Regulaminu, według którego: „Przewodniczący lub z jego upoważnienia Wiceprzewodniczący zwołuje również posiedzenie Komitetu na pisemny wniosek co najmniej 1/3 składu Komitetu, w terminie 14 dni od dnia złożenia wniosku”. Kompetencji Przewodniczącego i Wiceprzewodniczącego dotyczy także § 5 ust. 2 Regulaminu, który stanowi: „Uchwały przyjmowane są większością głosów w głosowaniu jawnym przy obecności co najmniej połowy członków Komitetu; w razie równej liczby głosów decyduje głos Przewodniczącego Komitetu lub upoważnionego Wiceprzewodniczącego”. Natomiast w myśl § 8 Regulaminu: „Z przebiegu posiedzenia Komitetu Sekretarz sporządza protokół, który niezwłocznie po sporządzeniu przesyła Przewodniczącemu Komitetu lub upoważnionemu Wiceprzewodniczącemu”. W tym miejscu należy raz jeszcze przypomnieć, że w dniu 8 maja 2006 r. Przewodniczący Komitetu Pan Robert Jerzy Kwiatkowski pisemnie upoważnił Wiceprzewodniczącą Panią Małgorzatę Toeplitz – Winiewską do prowadzenia spraw określonych § 4, § 8 i § 9 Regulaminu. Wiceprzewodnicząca zgodnie z upoważnieniem zwołała posiedzenie na dzień 22 maja 2006 r., a następnie na dzień 12 czerwca 2006 r. Jak wiadomo, o ile posiedzenie w dniu 22 maja 2006 r. odbyło się i podjęto na nim szereg działań zmierzających do realizacji celów określonych przepisami ustawy, o tyle już następne, wyznaczone na termin przypadający po dacie odwołania Pana Roberta Jerzego Kwiatkowskiego z funkcji Podsekretarza Stanu w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej, a więc na dzień 12 czerwca 2006 r. nie zostało zwołane.

Po gruntownej analizie przepisów ustawy, jak również Regulaminu stoimy na stanowisku, że prace Komitetu powinny jak najszybciej zostać wznowione i kontynuowane aż do wykonania zadań określonych w art. 62 ust. 2 ustawy. Naszym zdaniem za powyższą tezę przemawiają bardzo poważne argumenty natury prawnej i faktycznej.

W pierwszej kolejności należy zwrócić uwagę, że cytowane wyżej przepisy ustawy i Regulaminu nadają Wiceprzewodniczącemu Komitetu identyczne uprawnienia w zakresie jego zwoływania i kierowania jego obradami, jakie ma Przewodniczący. Praktyczny aspekt tego uregulowania dobrze rozumiał odwołany Przewodniczący Pan Robert Jerzy Kwiatkowski, który wspomnianym zarządzeniem nr 2 z dnia 8 maja 2006 r. nadzór nad całością prac Komitetu powierzył jego Wiceprzewodniczącej Pani Małgorzacie Toeplitz – Winiewskiej uznając, że nikt tak dobrze nie orientuje się w sprawach związanych z tworzącymi się zrębami samorządności polskich psychologów i potrzebie uregulowania istotnych kwestii szczegółowych dotyczących wykonywania tego zawodu, jak właśnie sami przedstawiciele tego zawodu. A zatem w sytuacji, w której Wiceprzewodnicząca otrzymała stosowne upoważnienie, została tym samym wyposażona we wszelkie prerogatywy, jakie na podstawie przepisów ustawy i Regulaminu służą Przewodniczącemu i w sposób zgodny z prawem z nich korzystała kierując pracami Komitetu. W żadnym razie nie wpływa na tę okoliczność fakt, że Przewodniczący, który faktycznie zrzekł się kierownictwa pracami Komitetu pozostawiając sobie ewentualnie uprawnienia o charakterze nadzorczym, kontrolnym, został później

odwołany ze swego stanowiska w administracji publicznej, co zresztą jest najzwyczajszym w praktyce polskiego życia politycznego zdarzeniem. Gdyby przyjąć tezę odmienną, można byłoby dojść do absurdalnych wniosków, że każda zmiana bądź odwołanie osoby odpowiedzialnej za nadzorowanie (ale już nie kierowanie) jakimkolwiek ciałem kolegiальnym powołanym na podstawie ustawy i dla realizacji celów ustawą przewidzianych, dokonana w sytuacji, gdy osoba ta swe uprawnienia skutecznie i w sposób zgodny z prawem przełała na zastępcę, pociąga za sobą konieczność zawieszenia prowadzonych prac czy też wynik tych prac w jakiś sposób niweczy (*argumentum ad absurdum*). Podobne rozumowanie każdorazowo prowadziłoby do paraliżu prac jakichkolwiek komisji, komitetów, rad, grup, zespołów itp. ciał i byłoby sprzeczne z zasadami obowiązującymi w wielu działach prawa, w tym także, a może przede wszystkim, w prawie publicznym. Mając świadomość pewnej „nieadekwatności” porównania uważamy za celowe zwrócenie uwagi na sytuację przewidzianą w art. 131 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej. Otóż przepis ten przewiduje, że w sytuacji, w której Prezydent RP nie może sprawować urzędu jego obowiązki przejmuje Marszałek Sejmu. Dzieje się tak zarówno w wypadku przejściowej niezdolności, jak i wskutek takich nadzwyczajnych okoliczności jak: śmierć Prezydenta Rzeczypospolitej Polskiej, zrzeczenie się przez niego urzędu, stwierdzenie nieważności wyboru Prezydenta lub innych przyczyn nieobjęcia urzędu po wyborze, uznanie przez Zgromadzenie Narodowe trwałej niezdolności Prezydenta do sprawowania urzędu ze względu na stan zdrowia, uchwałą podjętą większością co najmniej 2/3 głosów ustawowej liczby członków Zgromadzenia Narodowego, złożenie Prezydenta Rzeczypospolitej z urzędu orzeczeniem Trybunału Stanu. Doniosłość przepisów konstytucyjnych dodatkowo wzmacnia tezę, że w nowoczesnym państwie zjawisko swego rodzaju „zastępowalności” jednego urzędnika, który z jakichkolwiek przyczyn nie jest w stanie pełnić swych obowiązków przez drugiego, zwłaszcza odpowiednio wcześniej umocowanego, jest zjawiskiem nie tylko ze wszech miar dopuszczalnym i naturalnym, co wręcz pożądanym. Umożliwia to bowiem pełnienie przez to państwo, jego przedstawicieli i instytucje, podstawowych funkcji, organizowanie życia obywateli według ustalonego porządku prawnego. W sytuacji z jaką mamy do czynienia w niniejszej sprawie żadnego znaczenia nie ma natomiast fakt, że Minister Pracy i Polityki Społecznej do chwili obecnej nie powołał następcy odwołanego Przewodniczącego Komitetu. Jest tak po pierwsze dlatego, że z wymienionych wyżej względów Wiceprzewodnicząca jest w pełni uprawniona do kierowania całością jego prac, po drugie zaś nienależyte wykonywanie, a wręcz zaniedbywanie obowiązków przez Ministra Pracy i Polityki Społecznej nie może rzutować na prace Komitetu, powołanego, jak kilkakrotnie podkreślano, na podstawie ustawy i w celu realizacji przewidzianych w niej celów. Komentowany przepis art. 62 ust. 1 nie daje ministrowi możliwości wyboru stanowiąc, że organ ten „powołuje” Komitet, który już sam zrealizuje zadania, jakie nakłada nań przepis art. 62 ust. 2 pkt 1 i 2 oraz art. 62 ust. 3. Tymczasem działania, a raczej brak działań ministra stoją w sprzeczności nie tylko z powołanymi wyżej przepisami, ale także z regulacją art. 38 ustawy z dnia 4 września 1997 r. o działach administracji rządowej /t.j. Dz. U. z 2003 r., nr 159, poz. 1548 z późn. zm./, w dalszej części niniejszej opinii zwanej „ustawą o działach administracji”. Przepis ten stanowi: *„W celu realizacji swoich zadań minister kierujący określonym działem współdziała, na zasadach i w trybie określonych w odrębnych przepisach oraz w zakresie wynikającym z potrzeb danego działu, z innymi członkami Rady Ministrów, Rządowym Centrum Studiów Strategicznych, innymi organami administracji rządowej i państwowymi jednostkami organizacyjnymi, organami samorządu terytorialnego, jak również z organami samorządu gospodarczego, zawodowego, związków zawodowych i organizacji pracodawców oraz innymi organizacjami społecznymi i przedstawicielstw środowisk zawodowych i twórczych”*/podkr. nasz/. Tak więc minister, zwlekając z powołaniem Przewodniczącego Komitetu i naruszając tym samym cytowany wyżej przepis, nie może jednocześnie wywodzić z tego faktu twierdzenia, że Komitet nie może w tej sytuacji samodzielnie działać.

Podsumowując wypada po raz kolejny przypomnieć, że Komitet, poza możliwie szybkim powołaniem do życia organów samorządowych, jest także zobowiązany do doraźnego wykonywania funkcji Krajowej Rady Psychologów. Tymczasem obecna sytuacja uniemożliwia „rzeczywiste”, a nie tylko formalne wejście w życie ustawy, co w konsekwencji stoi na przeszkodzie bieżącej „obsłudze” liczącej kilka tysięcy ludzi rzeszy psychologów i kandydatów do tego zawodu, a co dzieje się ze szkodą zarówno dla nich samych, jak i dla klientów usług psychologicznych. Ten swoisty pat trwa już od dnia 6 czerwca 2006 r. do chwili obecnej i jest jedyną, aczkolwiek pozbawioną jakichkolwiek podstaw prawnych czy faktycznych, przyczyną paraliżu prac nad wykonywaniem ustawy. Tymczasem uważna analiza przepisów ustawy i

Regulaminu, z uwzględnieniem obecnego chaosu i dezinformacji na rynku usług psychologicznych prowadzą do wniosku, że Komitet nie tylko powinien, ale wręcz jest obowiązany kontynuować swe prace.

Godne uwagi jest także to, że niżej podpisani na stronach internetowych Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej – www.mpips.gov.pl nie doszukali się jakiegokolwiek potwierdzenia, iżby w ministerstwie trwały jakieś prace legislacyjne nad zmianą bądź też nowelizacją ustawy. Nie oznacza to oczywiście, że takie prace nie zostały podjęte, niemniej jednak twierdzenia pracowników ministerstwa o niemożliwości powołania z tego powodu Przewodniczącego Komitetu lub kontynuowania prac pod kierunkiem Wiceprzewodniczącego brzmią w tym kontekście co najmniej niewiarygodnie. Tym bardziej, że wspomniany art. 38 ustawy o działach administracji nakłada na ministra obowiązek współpracy w procesie legislacyjnym także z organami samorządu zawodowego, a takim tymczasowym organem jest Komitet. Jednym słowem brak realizacji przez organ administracji państwowej norm ustawowych nie może w żadnym razie być usprawiedliwiony podjęciem prac nad ewentualną nowelizacją przepisów.